

מאורות השבת

פרשת אשא-שבועות

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור למדרש | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור למדרש

ר' אלעד מ.

ספירת העומר

אצל עומר ידידי, התקופה הזו בכל שנה קצת רגישה, או אם תרצו, מרגשת.

שבעה שבועות שבהם הוא משתדל להתפלל ערבית במניין בכל יום ולהרגיש שהוא עצמו מתקדם.. בכל זאת "ספירת העומר".

השיעור מתקיים בתורנות אצל החברה, בשבועות האלו של ספירת העומר מטבע הדברים כולם בבית של עומר..

השנה הוא הזמין את תמיר, חבר חדש שהכיר לאחרונה, לשיעורים.

הוא ניסה לברר אם תהיה גם תקופה של "ספירת תמיר".. והתאכזב לגלות שלא.

ושלא כהרגלנו בלימוד גמרא בשיעור. ביקש תמיר שנדבר קצת על ספירת העומר, כדי שיבין על מה מדובר.

למה את עומר סופרים? ואותו לא...

עומר הסביר לו שאלו הימים שבין החג הראשון של פסח לחג השבועות, ומתכוננים בהם לקבלת התורה..

חבר נוסף מחברי השיעור אמר ששמו של החג "שבועות" הוא על שם השבועות אותם סופרים.

המשך בעמוד 3

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח. (חמדת משה נעם השבת)

סוטה ונזיר

באני העצמי בשחרור ממצב של עבד. עכשיו צריך להקריב את הבהמיות זהו קרבן העומר. קרבן העומר בא משעורים- מאכל בהמה, כאשר היהודי מקריב את מאכל הבהמה פירוש הוא מתנתק מהבהמיות, ואז מתחילה העליה הרוחנית שלו.

מצוות ספירת העומר היא החיבור בין עבדות מצרים לבין עבדות ה' במתן תורה. **בספר החינוך כותב** כי עיקר תכלית יציאת מצרים היא קבלת התורה. מהות ימי הספירה הם העבודה הזו, מקרבן העומר שהיה משעורים- מאכל בהמה, עד שבועות קבלת התורה, שמביאים קרבן שתי הלחם מן החיטים- מאכל אדם.

מכאן מתחילה הספירה.. התהליך הרוחני לוקח זמן לא ניתן לקפוץ למדרגה עליונה, "וספרתם לכם חמישים יום" אלו ימי גדילה לעשות יסוד וקנין בנפש את כל האמונה שראינו במצרים, פתאומיות אין בכוחה להחזיק מעמד לאורך זמן. ההתרגשות הראשונית מתקררת. ההכרה שהגיעו לה ע"י ראית הניסים אינה נעשית קנין עצמי של הנהגה בחיי היום יום. עכשיו צריך לקבוע את הגדלות באופן קבוע.

המורה נבוכים (ג) **אומר**: וצריך למי שיבחר להיות אדם באמת, לא בהמה בתואר אדם.. שישים כל השתדלותו לחסר כל צרכי החומר ממאכל ומשתה.. וכל שאר המידות הנמשכות אחר התאוה.. וישים להם מדרגות לנפשו. **אומר המסילת ישרים** (הפרישות): צריך שיזהר בקניית הפרישות שלא ירצה האדם לדלג ולקפוץ אל הקצה האחרון ברגע אחד.. אלא יהיה פורש והולך מעט מעט.. עד שיתרגל בו לגמרי.

הגמרא (פסחים ק"ח) **אומרת**: א"ר יהושע בן לוי בשעה שאמר הקב"ה לאדם (בראשית ג, יח) וקוץ ודרדר תצמיח לך, זלגו עיניו דמעוות. אמר לפניו

חידושי הרי"מ **אומר**: הפרשה שלנו ארוכה, המדרש על הפרשה מאריך יותר מכל מקום, וכן גם הזוה"ק (האדרא רבא- דרושים ביסודות סתרי תורה) ולמה? נראה לפי שבכל שנה הפרשה בחג השבועות שניתנה לנו התורה ומתחדש בטוב ה' יתברך נתינת התורה על כל השנה, ובנקודה שנקראת ראשית תלוי כל מה שאח"כ.. ובעת שה' יתברך מחדש ונותן בטובת עין מתפשט שנוכל לידע לדרוש ולחקור, גם האור מאיר ביותר.. הפרשה שלנו סמוכה לשבועות, התחדשות של התורה יש יסודות בפרשה שיכולים ללוות אותנו במהלך החיים.

שתי מנחות עשויות שעורים, מנחת העומר ומנחת סוטה. מנחת סוטה מן השעורים, **אומרת הגמרא** (סוטה ב): כשם שמעשיה מעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה. כדי לתקן את ה"מעשה בהמה", צריך להביא קרבן מאכל בהמה. מנחת העומר שייכת לספירת העומר התקדשות ועליה, למה גם היא ממאכל בהמה? בני במצרים שקועים בתוך טומאת מצרים- ערוות מצרים. לא רק עבדות גופנית של חומר ולבנים כי אם שעבוד רוחני גמור, ללא שייכות לעלות מעומק טומאה כזו.. **המהר"ל** (גבורות ד') **אומר**: המצרים חומריים כבהמות לכן נמשלו לבהמות "בשר חמורים בשרם" וכל מדרגתם חומרי. וכאשר הושפעו ישראל מטומאת מצרים, הרי הושפעו משפלות מדרגת הבהמיות של מצרים עד שהוצרכו להזדכך ממדרגת בהמה של מצרים להגיע לדרגת אדם במתן תורה.

מגיעה הגאולה צריך לעשות פעולות ליציאה מעומק החומריות. הקב"ה מצווה אותם דם פסח ודם מילה.. אבל נוסף גם קרבן העומר. דם פסח ודם מילה זה הפתח, ההתחלה, הכרה

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור המנורה

מנורת המאור פרק קמג

חג השבועות - נעשה ונשמע

בימים ובשנים לעשות אחר מספר ארבעים ותשע, מספר חמישים קדוש. להורות לישראל, מי שהוא על הכל, שהוא מניע לא יתנועע. ולפיכך, ציוה לקדש בשנים, את שנת החמישים, לשחרר הגופים והקרקעות. ובימים, ציוה לקדש את יום החמישים לעומר. לפי שהיום הראשון, היה יום שחרור הגופים לכל בני ישראל (דהיינו, יום יציאת מצרים). ויום החמישים הקדוש, שהוא יום מתן תורה, היה שחרור הנפשות לישראל, שהיו בלא תורה עבדים נפשותיהם לגופם. ולזה אחז"ל (עירובין נד.) על הפסוק "חרות על הלוחות", אל תקרי חרות, אלא חירות. וכן שאמרו שבשעת מתן תורה, קרע הקב"ה שבעה רקיעים ופתח שבע ארצות. ואמר להם, בינו בעליונים ובינו בתחתונים, ודעו שאין אלוה עמי. מיד, פתחו והקדימו **נעשה ונשמע**. ללמדנו, שכל התנועות הבאות בעולם, אינן מאלו השביעיות, אלא הכל מאיתו, ואין זולתו ממשלה אלא בכוחו ובמאמרו.

לפיכך, הטוב הנצחי האמיתי שאין בו הפסק, ראו שהיא קבלת התורה, שיש בה מעלות המידות שהם 'נעשה', ומעלות שכליות שהם 'נשמע'. ועל זה הקדימו נעשה ונשמע, שזו היא הדרך הישרה, להתחיל בתיקון המידות המעשיות, ואח"כ יכנס בשמעיות, אם יהגה בתורה, הכלולה בה כל חכמה ודעת ומוסר. לפי שמצוות התורה, נחלקות לשני סוגים עליונים: האחד 'מצוות מעשיות', להתמדת היישוב ותיקון המידות והסרת הנזקים והקרכת התועלת. והסוג השני 'מצוות שמעיות', לקיים האמונה בבורא יתברך וציורה בשכל על דרך האמת. ואע"פ שהסוג השני קודם במעלה, טבע ההמון שצריך להישיר מידותיו קודם התיישבו במושכלות.

ואם אחז"ל (קידושין מ:), גדול התלמוד, שהתלמוד מביא לידי מעשה, ודאי הוא שלא ידע להכשיר מידותיו ולקיים מצוות עשה, אם לא ילמד קודם. אבל יתחיל בלימוד [המצוות] המעשיות, ואח"כ בלימוד [המצוות] השמעיות. כי מהלימוד הקל שהוא במעשיות, יכנס אל הלימוד החמור שהוא השמעיות. ובדרך הזאת, בחרו בקבלת התורה גדולי ישראל בגודל חכמתם.

וזהו שאחז"ל (שבת פח:), דרש רבי סימאי, בשעה שהקדימו ישראל נעשה ונשמע, באו מלאכי השרת וקשרו לכל אחד מישראל שני כתרים בראשו, אחד כנגד 'נעשה' ואחד כנגד 'נשמע'. היינו, אחד בגופו, כנגד נעשה, שבגוף פעולת העשייה במידות המעשיות, ואחד בשכל, כנגד נשמע, שבשכל משלמת השמיעה, שהיא במצוות השמעיות. ואלו השני סוגי מצוות הם שני סוגי כוחות, אחד לתיקון הגוף ואחד לתיקון הנפש.

ואע"פ שלאחר שחטאו בעגל והסריחו גופם וטינפו שכלם, וכו'. ובאו מלאכי חבלה ופרקו כתריהם. אמר ריש לקיש, שעתיד הקב"ה להחזירם להם וכו'. והוא מה שאמר הנביא ישעיה שבזמן הישועה עתיד הקב"ה להחזירן להם, שנאמר "ופדויי ה' ישובו, ובאו ציון ברינה ושמחת עולם על ראשם".

זה החג נקרא בתורה חג שבועות, לפי שבא אחר מלאת שבעה שבועות, וקראוהו רבותינו (פסחים ח:): עצרת, לפי שהוא יום מובדל להקב"ה עם ישראל עמו, כמו שמיני עצרת.

ולפי שניתנה בו תורה, קראוהו גם כן יום מתן תורה. ויש לנו לחקור, למה לא נכתב כי ביום הזה נתתי לכם את התורה, כמו שנתן טעם לחג המצות וחג הסוכות?

תחילה צריך לידע, שהקדמונים היו מייחסים כוחות כל הנמצאים, לשבעה כוכבי לכת. והיו מייחסים שבעת חלקי היישוב אליהם, כל חלק לכל כוכב מהם. וקצתם, היו מייחסים לימי השבוע. ובראותם אור השמש שהיא גדולה מכולם, ואחריו הירח ואחריו שאר הכוכבים, הייתה אמונתם בשמש שהוא האלוה הגדול, בראותם רוב מעלתו בעולם השפל. ואולי שעל כן בחרו אמונת אדום היום הראשון בשבוע, שמשרתו חמה בעת הראשונה, להיות יום אידם. וגם בזה חושבים חודשיהם וכל ימי אידיהן, לחשבון החמה. והאומות בחרו כל אחד כפי רצונו. וכל החכמים שבהם, בראותם שבתנועות שבעה גלגלים, מתחדשים פעולות בעולם, הייתה תפלתם ועבודתם אליהם. ולזה הייתה כוונת בלעם הקוסם, בבנותו שבעה מזבחות, והקריב בהם שבעה פרים ושבעה אילים. ובכל זאת, רואים ואינם יודעים מה רואים. כי מדמים בליבם, שפועלים תנועת הגלגלים בחפץ, וכי יש בידם לשנות שום דבר. ואינו כן! כי הם פועלים בטבע כפי מתכונתם וכפי מצות בוראם, ואין להם כח לחדש ולשנות, אלא לרצון פועל המניעם. אם כן, כל העובד אותם, יגע לריק, ומכעיס לאדון הכל.

ולפי שנשאר מקום גם כן לקצת חכמי ישראל לטעות בעניין זה, בראותם שמספר שבעה, סובב בתורה בימים ובשנים עד מספר ימות העולם וגם בחגים, וכן מצינו בהיקף ירחו שבעה כהנים ושבעה שופרות ובשבעת הימים ובשביעי הקיפו שבע פעמים, וגם בהשיגם ארבעים ותשע תנועות לאלו השבעה גלגלים, ובראותם בנבואת זכריה לכל נר משבעת הנרות שבעה מוצקות שהם ארבעים ותשעה, וגם בדברי ישעיה הנביא שאמר "ואור החמה יהיה שְׁבַעֲתִים פְּאֹר שְׁבַעֲת הַיָּמִים", הוצרכה תורתנו התמימה לבטל מעלינו אמונה כוזבת, ולהעיר אותנו על הדרך האמיתית. וללמדנו, שכל הממשלות, הם תחת הממשלה הגדולה הקדומה יתברך שמו, וכי לו לבדו המלוכה והוא מתנשא לכל לראש, וכולם משרתיו עושי רצונו וכו'. ועל כן הזהירה התורה, לבל יטעו בני ישראל ויחשבו כי כמו שנתן הקב"ה כל האומות תחת ממשלת צבא השמים, שכן עשה לישראל, אמרה תורה בפירוש "אשר חלק ה' אלהיך אותם **לכל העמים**". אמר הנביא "כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי דָרָךְ הַגּוֹיִם אֶל תִּלְמְדוּ וּמְאֻתוֹת הַשָּׁמַיִם אֶל תִּחַתּוּ פִי יַחַתּוּ הַגּוֹיִם מִהֶמָּה". גוים יחתו, ואין ישראל יחתו. ללמדנו, כי כשישראל עושין רצונו של מקום, אינם נמסרין ביד מזל וכוכב, וגם כל תנועתם אינה מזיקת להם ואינם נעזבים למקרים, ואין כל אומה ולשון שולטת בהם.

ועל כן, כדי למחות מלב בני ישראל האמונה הבטלה, ולקבוע בהם אמונה ישרה, איך כל ממשלתם באה מאת השם יתברך, צייתה תורה

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הבית

עשית חסד? הוא שלך!

**וְתֹאמַר רֹת אֶל תְּפַגְעֵי בֵי לְעֻזְבְּךָ לְשׁוֹב מֵאַחֲרֶיךָ כִּי אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִי אֲלֶיךָ
וּבְאֶשֶׁר תִּלְיִנִי אֲלֵיךָ עִמָּךְ עִמִּי וְאֵלֶיךָ אֵלֶיךָ. בְּאֶשֶׁר תִּמְוֹתֵי אָמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֶּר
כֹּה יַעֲשֶׂה ה' לִי וְכֹה יִסְיֵף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינֶיךָ. (רות א, טז-יז)**

חג השבועות זהו חג מתן תורה, אז למה בעצם קוראים את מגילת רות בחג השבועות?

אחת התשובות היא שמעמד קבלת התורה בהר סיני נחשב מעין 'גיור' של בני ישראל, שהתחייבו לקיים אותה, "נעשה ונשמע", וכאן זה מתקשר עם רות שהתגיירה והצטרפה לעם ישראל וקבלה עליה עול תורה ומצוות בבחינת 'נעשה ונשמע'.

רות המואביה הייתה מוכנה לוותר על מעמד נסיכותי, על עושר, על בית מלוכה ואף ללמוד את כל המצוות וההלכות בשביל לגמול חסד עם נעמי חמותה.

דעי! הקב"ה לא שוכח את גומלי החסדים, הוא משלם להם כפל כפליים, הוא רואה כל פעולה ופעולה שלהם, כל ויתור למען הזולת, רות ויתרה ועזבה הכל בשביל להיות חלק מהתורה, חלק מעם ישראל ולזכות לקיים את המצוות.

ובאמת, אחרי כל זה רואים שמרות יצאה מלוכה, מלכות בית דוד! שהרי בעז הבטיח לה: **"יִשְׁלַם ה' פְּעֻלְךָ וְתִהְיֶינָה מְשַׁכְּרֶתְךָ שְׁלֵמָה מֵעַם ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל"**.

יקירת! אל תפחדי לגמול חסדים במה שהקב"ה מזכה אותך וגם אם את צריכה לוותר.

כשאת מכינה לעצמך כריך לעבודה ומוסיפה לידו פרי, תכיני כפול לעוד אחת שעובדת איתך שאת יודעת שמצבה לא הכי טוב, את יודעת מה שאת זוכה לעשות? להחיות לה את הנשמה! חשבת עליה והתאמצת! השם לא נשאר חייב!

כמו כן, גמילות חסדים מתבטאת בהרבה אופנים נוספים כגון עזרה במזון, בחפצים ואפילו באוזן קשבת, עצות לחיים (כמובן בדרך התורה), טיפים בחינוך הילדים, בסדר וארגון הבית, בשלום בית, סיוע פיזי ונפשי, ואפילו מילה טובה, פרגון, כל מה שהשם מזכה אותך ומביא מקרים מסוימים לידך, עשי כל השתדלות לגמול חסד ותזכי להיות **כמים קרים על נפש עיפה** (משלי).

כל חסד שתזכי לעשות הוא שלך! השם מחזיר לך בחיים, בילדים, ובכל המצטרך לך מתוך בריאות ושמחה.

למדי בביתך על גמילות חסדים, השמיעי כמה מצוה זו חשובה.

רות זכתה שלכבודה שלמה המלך חיבר את מזמור אשת חיל, אכן היא הייתה אשת חיל אמיתית!

שבת שלום וחג שבועות שמח!

ביקשתי מחברי השיעור את רשות הדיבור, וכשניתנה, קראנו ממדרש רבה (ויקרא כה, אות ג): תני רבי חייא "שבע שבתות תמימות תהיינה" אי-מתי הן תמימות? - בזמן שישראל עושים רצונו של מקום"

מה זה מקום? שאלתי והחברים ענו: כינוי לקדוש ברוך הוא.

אמרתי להם את מה שהסביר רבי חיים פרידלנדר - הקדוש ברוך הוא, הוא המקום בו נמצאת הבריאה, כולל העולם שלנו. ולא העולם הוא המקום שבו ה' נמצא.

-ובעצם העולם קיים כולל אותנו, כי זה רצון ה'.

כשאדם זוכה להגיע להכרה הזו, הוא מסוגל לבטל את רצונותיו הפרטיים, ולעשות את רצון ה'.

לדוגמה: אדם שרגיל חלילה לעשן, ובשבת הוא מתגבר על עצמו, ולא מדליק אש. הוא הופך את הרצון שלו, ואת ההרגל לעשן, ומקיים את רצון השם, כך שהרצון של הבורא הופך להיות גם הרצון שלו, וביחד זה רצון שלם=תמים.

זו עבודת ימי ספירת העומר - לנסות להיות מסונכרנים עם בורא העולם.

ולהפוך את העולם למקום שלם יותר. כשהאדם משתדל להתקרב לקדוש ברוך הוא, הוא נהיה אדם טוב יותר, כשהאדם משתדל להשתפר ביחסיו עם אנשים אחרים, הוא נעשה לשלם יותר, מתוך השתדלות לשלמות בין אדם למקום וגם בין אדם לחבירו.

"שבתות תמימות תהיינה - כך זוכים לקבל את התורה".

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

"איש כי יפליא" **אומר האבע"ז**: יפליא- יפריש או יעשה דבר פלא כי רוב העולם הולכים אחר תאוותם. הכניס עצמו למהלך חיים אחר משאר העולם, שליטה על רצונותיו.

שיער הנזיר מגולח כי הוא מבטא תאוה, **אומר התפארת יונתן**: כי שיער מורה על מותרות (הנאות). עשוי היה כולו כאדרת שיער, מחמת שהיה בעל תאוה גדול. **הבן יהודע אומר**: שיער הראש הוא כנגד ההנאות והתענוגים שאין ראי לאדם להיות נגרר אחריהם, לכן צריך גילוח. הסרת השיער מורה על כך שהאדם מתגבר על חומרות גופו ויצרו הרע..

הנזיר פורש מחרצנים, זגים, משרת ענבים.. אפילו שאין בכך שכרות רק ריחוק מכל מסיח דעת וקרוב לחטא. **האבע"ז אומר**: טעם חומץ יין והמשרה וענבים.. לשום גדר מן היין כלל.

אומר המסילת ישרים (יא): עיקר האיסור לנזיר הוא שתית יין אבל אסרה תורה כל מה שיש לו שייכות ליין והוא לימוד שלימדה תורה לחכמים איך יעשו סייג לתורה.. ונמצא שעשתה תורה במצוות נזיר יסוד לגדרי הרחקה ופרישה מעבירה.

פרשת נשא סמוכה לשבועות, כי התורה קבעה בפרשה את היסוד לעבודת האדם משפלות של בהמה לרום מעלתו כאדם, כמו התכלית של עבודת ימי הספירה, ראוי לקבלת התורה. **שבת שלום**.

רבש"ע, אני וחמורי נאכל באבוס אחד(!?) כיון שאמר לו (בראשית ג, ט) בזעת אפך תאכל לחם נתקררה דעתו. למה הוא בכה, הקב"ה לא אמר לא לאכול עם החמור (שיאכל מנגו)? ומה הרגיע אותו? אדה"ר הבין שירד לדרגת בהמה, החיים שלו הם מרדף אחרי מזונותיו, אמר לו הקב"ה אם תתאמץ ותתעלה תאכל לחם.. מאכל אדם. יש לך סיכוי, אתה לא תאכל שעורים- מאכל בהמה וגם לא חיטים (גרגירים) אלא המעולה בחיטים- לחם.

הגמרא (סוטה ב) אומרת: למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. מה אכפת לו מהמפוקרת הזו?

דמעותיו של אדה"ר היו הבנה לעומק התדרדרותו בחטא ועכשיו צריך עבודה להתעלות למצבו הקודם. הנזיר רואה סוטה בקלקולה הוא מרגיש תחושות נוראות של שפלות ומיאוס החטא..

"קדושים תהיו" **אומר רש"י**: ללמדך שכל מקום שאתה מוצא בו גדר ערוה, אתה מוצא קדושה, ואתיה כרבי יהודה בן פזי, דאמר כל מי שהוא גודר עצמו מן הערוה נקרא קדוש. הסוטה הגיעה לשפלות הבהמתית לחטא הערוה, עשתה מעשה בהמה.

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת' המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רסג

הדלקת נרות שבת, וקבלת תוספת שבת

יד שני הנרות נחשבים נרות של מצוה. לפיכך מותר להדליק נר אחד מהנר השני. אבל אסור להדליק גפרור או נר של חול מנר של שבת, אפילו אם כוונתו להדליק על ידי זה נר אחר של שבת, לפי שיש בזה ביזוי מצוה. ומטעם זה אין לחמם את תחתית הנר על ידי אש של נר אחר שכבר הודלק לשבת, כדי להדביקו בפמוט (ס"ל ס"א) [לג]:

ונפקא מינה למה שכתבתי בפנים:

והנה כבר כתב כן המשנ"ב סק"ד וז"ל, ומותר להדליק מנר לנר, בין אם מדליק שנים או יותר. ואין בזה משום ביזוי מצוה, דכולן של מצוה הם. אבל אסור להדליק קיסם או נר של חול מנר של שבת, משום ביזוי מצוה. ונהגו להחמיר בזה אפילו אם כוונתו כדי להדליק בו נר אחר של שבת, עכ"ל. ולכאורה י"ל דהמשנ"ב כתב כך לפי מנהגם וכשיטת רמ"א, דמברכין גם על תוספת אורה, הלכך כל הנרות של מצוה הם, וכמ"ש להדיא בביה"ל ס"א ד"ה שתי פתילות. ועיין בשו"ע ס"ח, ובהגהת רמ"א שם. ומשנ"ב סקל"ה ובש"ת סק"ד. אבל מנהגינו בזה כדעת מרן שם שאין מברכים על תוספת אורה, דהא איכא שלום בית ע"י הדלקת נר אחד, עיין ס"ל שם. ולפ"ז אפילו הנר השני אינו של מצוה, וכ"ש הנר השלישי או הרביעי וכו'. וא"כ לכאורה לדידן אין להדליק מנר לנר, דאיכא בזה ביזוי מצוה. ומ"ש הכה"ח אות יד דלדעת מרן מותר להדליק מנר לנר, ר"ל דמדליק מנר שבת של בעה"ב אחד, לנר שבת של בעה"ב אחר, שלא ע"י אמצעי, ואינם אוכלים במקום אחד. עיין לקמן סימן תרעד ס"א וס"ב:

[לג] שם כתבתי כל זה מכח ששני הנרות הם כנגד זכור ושמור (כדלעיל סעיף יג), דמשמע שיש בכונה זו מעלה ומצוה, להחשיב את שני הנרות כנרות של מצוה. והנה מקור עניין זה הוא בב"י בשם הכלבו סימן כד, דאיתא במדרש תנחומא (לא מצאתי שם, אבל נמצא בילקוט שמעוני פרשת בשלח רמז רסא) שכל ענייני שבת כפולים, שני כבשים, מזמור שיר ליום השבת, לחם משנה, זכור ושמור. ולכן מדליקים שני נרות, עיי"ש. וכן כתוב בתשב"ץ קטן סימן ז, דמהר"ם מרוטנבורג היה עושה שתי פתילות, כנגד זכור ושמור, עיי"ש. והגר"א בביאוריו סק"ג ציין לגמרא שבת דף לג ע"ב, דרשב"י ובנו ר"א חזו בהדי פניא דמעלי שבתא, ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות. אמרו ליה, הני למה לך. אמר להו, לכבוד שבת. ותיסיגי לך בחד. חד כנגד זכור, וחד כנגד שמור. אמר ליה לבריה, חזי כמה חביבין מצוות על ישראל, יעו"ש. ומהרש"ל בהגהותיו על הטור כתב שיש בזה רמז לנשמה היתירה שבאה לאדם בשבת. והמט"מ סימן תיד כתב עוד רמזים אחרים לכך, והביאו הא"ר סק"ב. ויש בזה גם סודות, וכמבואר בפע"ח, והובא בכה"ח אות ד, ובבא"ח ש"ב נח ס"א. והארכתי בזה, כיון שיש לדון מזה, ששני הנרות נחשבים נרות של מצוה.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה